

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 2 (dec 1920)

Två vägar

På ett viktigt sammanträde av Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité kort före öppnandet av kongressen och sedan delvis också på själva kongressen och i den kommission, som utarbetade beslutet om Kommunistiska Partiets roll i den proletära revolutionen, har ytterst viktiga debatter ägt rum angående följande fråga.

Förutom de fullständigt utformade, prononcerade kommunistiska partierna deltog som bekant i vår kongress också representanter för andra, i viss mån revolutionära arbetarorganisationer, som visserligen på det varmaste sympatiserar med Kommunistiska Internationalens grundläggande idéer men ännu är starkt anstuckna av syndikalistiska och anarkistiska fördomar. Här rör det sig först och främst om den revolutionära falangen av de franska syndikalisterna, representanterna för de revolutionära engelska driftsråden (Shop Stewards Committees), Världens Industriarbetare (I. W. W.), m. fl.

Under Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité's sammanträde före kongressens öppnande avgav representanterna för det ideellt oss närstående Tysklands Kommunistiska Parti (Spartacusbund), nämligen kamrat Levi och hans kolleger, den förklaringen, att de ovannämnda gruppernas tillträde till kongressen med full rösträtt skulle bli det samma som en förvrängning av den Kommunistiska Internationalens egentliga karaktär. I Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité kom det av denna anledning till upprörda och mycket innehållsrika debatter. Såsom resultat av dessa debatter antog Exekutivkomitén efter röstning med namnuppror; och med överväldigande majoritet *vårt* förslag, nämligen att bevilja dessa grupper full rösträtt i avsikt att till varje pris starkare sammanknyta dem med oss. Mot vårt förslag röstade blott de tyska delegerade och en del av de italienska och polska representanterna.

Är då detta beslut det rätta? I enlighet med vår egen åsikt svarar vi härtill ett obetingat ja.

Redan Kommunistiska Internationalens första konstituerande kongress hade uttalat sig i denna riktning. Och t. o. m. redan några månader före Kommunistiska Internationalens konstituerade kongress hade vi påpekat nödvändigheten av ett närmande till dessa grupper i det bekanta programmatiska uppöppet, i vilket Rysslands Kommunistiska Parti tillsammans med andra grupper uppmanade till grundläggning av den Kommunistiska Internationalen.

Och hur kunde det också vara annorlunda?

Under vilka förhållanden har Kommunistiska Internationalen börjat och fortsatt sina arbetsuppgifter? Hela världens arbetarrörelse hade genomgått en oerhört svår kris. Den II. Internationalen hade icke kunnat uppfylla de förhoppningar, som hela världens arbetande massor hade satt till densamma utan mot proletariatets intressen begått det mest vidunderliga förräderi, som världen skådat. Arbetarna sveks av de gamla partierna. De förra ledarna, som arbetarna av gammal vana litade på, förvandlades inför hela världens ögon till cyniska, fräcka lakejer åt bourgeoisin. Tusenden och tiotusenden av de bästa arbetarna blev medspelare i ett oerhört drama, icke blott ideellt-politiskt utan också psykologiskt sett, då inför deras ögon ledarnas auktoritet sjönk i stoftet, dessa ledare, på vilka de under många och långa år hade vant sig att lita, och på vilka de hade byggt sina förhoppningar. De gamla partikonstellationerna hade påtagligen överlevat sig själva. På bourgeoisins sida övergick icke blott den officiella socialdemokratin utan också samma revolutionära y syndikalister och anarkister, som under de långa åren hade kämpat mot socialdemokraterna. Det var icke blott herrar Plechanow, Hyndmann, Scheidemann och Renaudel, som överlämnade sina värjor åt fienden. Nej, på bourgeoisins sida trädde också Krapotkin, Jouhaux, Merrheim och konsorter. Men

samtidigt fanns redan från krigets början såväl bland anarkisterna och syndikalisterna som också i de förra socialdemokratiska partiernas led minoriteter av arbetare, som begrep, att detta krig var ett imperialistiskt slaktande, och att de under alla omständigheter måste sluta sig samman till kamp mot den oerhörda förbrytelse, som man stod i begrepp att begå. Först enskilda, sedan grupper, därpå hela organisationer började förbereda kampen mot det imperialistiska slaktandet. Jagade av bourgeoisin, förföljda med tillhjälp av belägringstillståndet, begabbade av hela världens socialförrädare, hetsade. hänvisade endast till sig själva började dessa grupper, med nödvändigheten av en naturlag, sluta sig tillsammans för att kunna framträda såsom en åtminstone i någon mån märkbar kraft gentemot bourgeoisin och socialpatrioterna, som gått över på dennas sida. Det är helt naturligt, att dessa grupper strävade efter ett närmande till varandra utan att tänka på, att de ännu i går hade tillhört vitt skilda läger – det syndikalistiska, socialdemokratiska, o. s. v Och detta var riktigt. Det var en yttring av den i sann mening proletära ståndpunkten.

Kamrat Trotskij hade tusen gånger rätt, då han i sitt tal på Moskvakongressens första plenum erinrade oss om situationen i Paris vid det imperialistiska krigets utbrott. ”Med de revolutionära syndikalisterna, såsom Monatte och Rosmer, som ställde sig i opposition mot kriget”, sade kamrat Trotskij, ”kände vi oss såsom kamrater i tänkesätt, såsom bröder, men gentemot de officiella socialdemokraterna, gemensamt med vilka vi tillhörde II. Internationalen, kände vi oss såsom klassfiender.” Ty dessa officiella socialister var nu imperialisternas medhjälpare och arbetarklassens argaste fiender.

Från 1914 ända till 1920 försiggår detta närmande mellan alla sant proletära element och blir för varje dag allt tydligare. Vi har grundlagt Rysslands Kommunistiska Parti. I nästan hela Europa finnes nu kommunistiska partier. Vi har vår Kommunistiska International. Vi sammansluter våra meningsfränder i hela världen. En medlemsstark och kraftigt centraliserad, planmässig organisation av kommunistiska meningsfränder är för oss a och o i vårt arbete. Men samtidigt säger vi: det kommunistiska partiet måste vara den magnet, som drager till sig alla revolutionära proletärens hjärtan. Det kommunistiska partiet måste förstå att draga till sig även sådana element i den proletära och revolutionära massrörelsen, som ännu icke är mogna för ett fullt förstående av kommunismen. Detta är den uppgift, som nu visar sig för oss i *internationell* bemärkelse.

Vi får icke likna II. Internationalen, som blott begrep sig på att förfölja, begabba och hetsa de arbetarelement, som bildade den oppositionella vänstern. Denna den II. Internationalens skamliga tradition kastar vi överbord. Vi vet mycket väl, att anhängarna till den revolutionära syndikalismen, industrialismen och de engelska driftsråden, som betraktar sig själva såsom radikal opposition gentemot oss, i verkligheten icke är ett grand ”radikalare” än kommunisterna. Tvärtom, de erlägger ännu en viss tribut åt det borgerliga inflytandet. Genom att förneka *partiets* betydelse visar de, att de icke fullständigt förstår den epok, som nu brutit in, och som är en tid av de bittraste strider och av ett borgarkrig, i vilket vi icke kan hembära segern, om vi icke har en generalstab: *partiet*. Det är ingen radikal opposition, det här gäller, utan ”radikala” fördomar, en brist på förståelse, som mycket väl låter sig förklaras på grund av det historiska nuläget. Men vi vore de mest hopplösa doktrinärer, om vi icke kände med oss, att vi *i trots av alla dessa fördomar* måste förstå att närma oss de verkligt revolutionära proletära strömningar, som på allvar bekämpar bourgeoisin, som är fyllda av hat mot den borgerliga samhällsordningen, och som slår färdiga att allvarligt och redligt kämpa på vår sida för proletariatets diktatur och för sovjetmakten. Den Kommunistiska Internationalen skulle förvandlas till ett tunt och kraftlöst rö, om den icke redan nu vore i stånd att draga till sig sådana strömningar i arbetarrörelsen, som de engelska driftsråden, m. fl.

Mångenstädes står arbetarrörelsen ännu vid skiljevägen. Den II. Internationalens byggnad har med brak och buller störtat ihop, den har nu blivit förhatlig för hela världens arbetare. De

genom katastrofen bedövade arbetarna i hela världen stod en stund betänksamma. Deras vilja var lamslagen. Nu är det redan ungefär tre år, sedan hela världens arbetare började försöka att finna en utväg ur denna svåra, oerhört svåra kris. Och de finner nu denna utväg genom att ansluta sig till Kommunistiska Internationalen. Vi skulle vara förtorkade pedanter, alldeles odugliga sekterister, om vi icke omhändertog denna rörelse, om vi icke förstod att med tålmod rätta dess fel och förena oss med densamma i gemensam kamp.

Två vägar ligger framför oss. Antingen förvandlar vi oss till en international av ”oförvitliga”, d. v. s. till en international av småkrämare och sekterister, som är ur stånd att begripa arbetarrörelsens själ; eller också följer vi ännu mera beslutsamt än hittills den väg, som Kommunistiska Internationalens första kongress har utstakat, d. v. s. vi drager till oss den bästa delen av die revolutionära syndikalisterna, anarkisterna, industrialisterna, driftsrådets anhängare, o. s. v.

Exekutivkomitén och sedan kongressen själv har i enlighet med den ryska delegationens förslag valt denna andra väg, och vi har icke den ringaste grund att ångra det skedd. Varje timma av arbete, såväl på själva kongressen som i varje särskild kommission, ådagalade, att vi gjort rätt. Förvisso, de uppräknade radikala grupperna och strömningarna har att uppvisa en mängd fel och mycken brist på förståelse. Men på grund av händelsernas vidare utveckling skall dessa fel och denna bristande förståelse hävas hos de verkligt revolutionära proletärlagren, som i snabb takt närmar sig oss kommunister. Vi skall icke för ett ögonblick upplösa våra kommunistiska partier och organisationer i formlösa massor. Vi skall överallt bilda fasta, slutna, helgjutna kommunistiska partier. Men dessa partier skall aldrig sekteriskt isolera sig, de skall med öppna öron utlyssna, vad som försiggår inom arbetarmassorna. De skall bemöda sig om att iakttaga varje pulsslag i de proletära massorganisationernas led.

”Vi måste precis på samma sätt bekämpa all opposition mot kommunisterna, såväl när den kommer från höger som från vänster.” Så uttalade sig, i motsatts till vår egen åskådning, några representanter av Tysklands Kommunistiska Parti. Nej, och tusen gånger nej! svarade vi på detta. Mot högeroppositionen, d. v. s. mot de centerpartier, som nu vill ansluta sig till Kommunistiska Internationalen, måste vi kämpa på det mest energiska sätt. Vi ser tydligt, att Kommunistiska Internationalen redan så illa tilltygat den II. Internationalen, att dess halvt om halvt socialpatriotiska element nu försöker tränga sig in bland oss. Om de bulgariska ”vidhjärtade” mensjevikerna, som är föga bättre än de tyska Scheidemännerna, nästan enhälligt besluter sig för inträde i Kommunistiska Internationalen, så betyder detta, att vi i dubbelt mått måste vara på vår vakt. Om herrar Morris Hillquith och andra välbekanta opportunisterna nu står redo att inträda i den Kommunistiska Internationalen, så säger vi: men låt oss då vara försiktiga. Om Tysklands Oavhängiga utan att avlägsna Kautsky och Hilferding ur sitt parti förklarar sig redo att ansluta sig till Kommunistiska Internationalen; om representanterna för Frankrikes Socialistiska Parti, som har så många försyndelser på sitt samvete, nu förklarar, att de aksepterar alla av oss uppställda fordringar för inträde i Kommunistiska Internationalen, så ropar vi: *vaksamhet och försiktighet!* Och icke nog med försiktighet, utan misstroende, misstroende, misstroende och återigen misstroende för centerns verkliga ledare! Många av dem kommer till oss med revolvern i bakfickan. Många av dem blir *mot sin vilja* kommunister. Gentemot dessa högermän måste vi vara oförsonliga.

Helt annorlunda förhåller del sig med de barnsjukdomar, som arbetarrörelsen i några länder ännu genomgår. Vi tillåter oss ingen ideell skonsamhet mot dessa ”radikala” förvillelser; vi bekämpar dem i skritt, vi agiterar, vi sprider ljus. Vi gör dem inga teoretiska medgivanden och kommer icke heller i fortsättningen att göra det. Vi har icke genomkämpat denna kamp för ungefär tio år sedan på det nationella området för att nu giva tapt på det internationella. Men på samma gång är vi medvetna om, att dessa kvasiradikala förvillelser icke är ett förräderi mot arbetarklassens sak, och att de *icke* har något gemensamt med innebörden av de

värkligt centristiska ledarnas politik. Vad sådana proletära massorganisationer beträffar, som ännu icke har frigjort sig från dessa ”radikala” strävanden, skall vi ihärdigt och systematiskt arbeta på deras uppfostran och söka närma oss dem. En knuten näve och till och med två mot de verkliga ledarna av den center, som i dag gör oblyga försök att närma sig den III. Internationalen! Men den utsträckta brodershanden åt de proletära massorganisationer, som under loppet av det imperialistiska kriget förde revolutionär kamp mot bourgeoisin, och som i sina hjärtan längtar till den Kommunistiska Internationalen men ännu icke har lärt sig förstå kommunismens teoretiska grundvalar! På detta sätt har vi formulerat vår ståndpunkt i Kommunistiska Internationalens Exekutivkomité, och från denna ståndpunkt kommer vi icke att vika.

Redan för ungefär två månader sedan, då vi beslöt inkallandet av Kommunistiska Internationalens andra kongress, uppställde vi i en artikel ”Något om kongressens uppgifter” den frågan, vad som borde vara det utmärkande för Kommunistiska Internationalens andra kongress – antingen en strängt exklusiv kongress av meningsfränder eller en världskongress för alla sant revolutionära arbetarorganisationer. Och vi gav svaret: såväl det ena som det andra, men i främsta rummet det förstnämnda. Så har det också blivit. Den Kommunistiska Internationalens andra världskongress är en intim sammanslutning av meningsfränder och prononcerade kommunister. Men samtidigt är Kommunistiska Internationalens andra världskongress en trupprevy över alla revolutionära arbetarorganisationer i Europa och Amerika och lämnar många av dessa organisationer en möjlighet att börja övervinna sina ”radikala” illusioner och fortfarande och framgent komma oss närmare.

Två vägar hade vi framför oss. Vi valde den ena av dessa vägar, och vår övertygelse är: i detta tecken skall vi segra.

G. SINOVJEV.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)